

Ewangelia z Niedzieli Miłosierdzia Bożego

Ewangelia z Niedzieli
Miłosierdzia Bożego.
«Weźmijcie Ducha Świętego!
Którym odpuscicie grzechy, są
im odpuszczone». Miłosierny
Bóg uczynił nas zdolnymi do
bycia miłosiernymi wobec
innych.

Ewangelia (J 20, 19-31)

Wieczorem w dniu
zmartwychwstania, tam gdzie
przebywali uczniowie, choć drzwi
były zamknięte z obawy przed
Żydami, przyszedł Jezus, stanął

pośrodku i rzekł do nich: «Pokój wam!» A to powiedziawszy, pokazał im ręce i bok. Uradowali się zatem uczniowie, ujrzawszy Pana.

A Jezus znowu rzekł do nich: «Pokój wam! Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam». Po tych słowach tchnął na nich i powiedział im: «Weźmijcie Ducha Świętego! Którym odpuscicie grzechy, są im odpuszczone, a którym zatrzymacie, są im zatrzymane».

Ale Tomasz, jeden z Dwunastu, zwany Didymos, nie był razem z nimi, kiedy przyszedł Jezus. Inni więc uczniowie mówili do niego: «Widzieliśmy Pana!»

Ale on rzekł do nich: «Jeżeli na rękach Jego nie zobaczę śladu gwoździ i nie włożę palca mego w miejsce gwoździ, i ręki mojej nie włożę w bok Jego, nie uwierzę».

A po ośmiu dniach, kiedy uczniowie Jego byli znowu wewnątrz domu i Tomasz z nimi, Jezus przyszedł, choć drzwi były zamknięte, stanął pośrodku i rzekł: «Pokój wam!» Następnie rzekł do Tomasza: «Podnieś tutaj swój palec i zobacz moje ręce. Podnieś rękę i włóż w mój bok, i nie bądź niedowiarkiem, lecz wierzącym».

Tomasz w odpowiedzi rzekł do Niego: «Pan mój i Bóg mój!»

Powiedział mu Jezus: «Uwierzyłeś dlatego, że Mnie ujrzałeś? Błogosławieni, którzy nie widzieli, a uwierzyli».

I wiele innych znaków, których nie zapisano w tej księdze, uczynił Jezus wobec uczniów. Te zaś zapisano, abyście wierzyli, że Jezus jest Mesjaszem, Synem Bożym, i abyście wierząc, mieli życie w imię Jego.

Komentarz

Ewangelia drugiej niedzieli okresu Wielkanocnego, zwanej także niedzielą Bożego Miłosierdzia, opowiada o dwóch spotkaniach Pana ze swoimi uczniami. W dniu zmartwychwstania, pod podwójnym znakiem pokoju i radości, Jezus Chrystus tchnie na nich, przypominając stwórcze tchnienie, i daje im Ducha Świętego, którego moc umożliwi im odpuszczanie grzechów. Tylko Bóg może odpuszczać grzechy i czyni to ponieważ jest pełen miłosierdzia. Wszegmoc Boża ukazuje się w tej bliskiej miłości, która oczyszcza nas, aby wprowadzić nas do swojego życia.

„I Ja odpuszczam tobie grzechy w imię Ojca i Syna i Ducha Świętego”. Formuła rozgrzeszenia w sakramencie pokuty wydaje się tak krótka, ale jest w niej obecna cała moc zasług życia, męki, śmierci i

zmartwychwstania Jezusa[1]. Za każdym razem kiedy się spowiadamy, dzięki obcowaniu świętych pomagamy innym wiernym prosić o Boże przebaczenie. Kiedy pomagamy innym przyjąć sakrament pojednania, przykładem i słowem, dokonujemy uczynku miłosierdzia: dzieje się tak np. w przypadku ojca lub matki, którzy prowadzą swoje córki i synów do spowiedzi i spowiadając się przed nimi.

Tomasz nie był obecny kiedy Jezus ukazał się w dniu zmartwychwstania. W następną niedzielę Jezus na nowo ukazał się w swoim chwalebnym ciele pośród uczniów. Zwrócił się do Tomasza, zachęcając go, aby dotknął jego ran. Tomasz, wątpiący aż do tego momentu, czyni wyznanie wiary: «Pan mój i Bóg mój!» To najwznioślejsze chrystologiczne wyznanie wiary w całej Ewangelii. Możemy je powtórzyć, wyrażając w

ten sposób naszą wiarę w Chrystusa, prawdziwego Boga i prawdziwego Człowieka, odwiecznego Syna Ojca (por. J 5, 1-6).

«Błogosławieni, którzy nie widzieli, a uwierzyli»: błogosławi nam Pan; a jednocześnie prosimy go, aby przymnożył nam wiary w miłość, jaką w Duchu, ma Bóg Ojciec wobec nas, jego synów i córek w Chrystusie. Pan uczynił nas nie tylko przedmiotem swojego miłosierdzia, ale podmiotem, który dzieli się tym miłosierdziem z innymi. „Jego miłosierdzie na wieki” (Ps 118 [117], 2).

Z tą wiarą, pod opieką Najświętszej Marii Panny, Matki Miłosierdzia, nauczymy się pomagać bliźniemu w jego potrzebach duchowych i cielesnych, pełniąc uczynki miłosierdzia, co do duszy – pouczać, radzić, pocieszać, umacniać, jak również przebaczać i krzywdy

cierpliwie znosić– i co do ciała –
głodnych nakarmić, bezdomnym dać
dach nad głową, nagich przyodziać,
chorych i więźniów nawiedzać,
umarłych grzebać [2]. W ten sposób
Dzieje Apostolskie opisują nam
pierwszych chrześcijan (por. Dz 4,
32-35). Wielkanoc udziela im Bożego
Miłosierdzia i uzdalnia do dzielenia
się nim.

[1] Por. Fernando Ocáriz, *A la luz del Evangelio* (W świetle Ewangelii), s. 103.

[2] Por. *Katechizm Kościoła Katolickiego*, nr 2447.

Guillaume Derville

pdf | dokument generowany
automatycznie z [https://opusdei.org/pl-
pl/gospel/niedziela-2wielkanoc/](https://opusdei.org/pl-pl/gospel/niedziela-2wielkanoc/)
(02-03-2026)